

Arrest

nr. 172 346 van 26 juli 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sri Lankaanse nationaliteit te zijn, op 29 maart 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 februari 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 juni 2016 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 17 juni 2016.

Gelet op de beschikking van 22 juni 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 juli 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. PEETERS, die *loco* advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker vraagt voor de derde maal asiel aan. Zijn vorige twee asielaanvragen werden geweigerd bij respectievelijk arrest nr. 81 524 van 22 mei 2012 en arrest nr. 123 663 van 8 mei 2014 van deze Raad omdat zijn asielrelaas ongelooftwaardig is.

2. In het kader van zijn huidige asielaanvraag geeft verzoeker tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal toe over meerdere zaken gelogen te hebben tijdens zijn vorige asielaanvragen in België en tevens gebruik te hebben gemaakt van vervalste documenten.

Ter staving van zijn nieuwe verklaringen legt verzoeker de volgende documenten neer: foto's van zijn vader in het ziekenhuis, een brief van "TCO" (Tamilk Culturele Organisatie- België), foto's van zijn activiteiten in België, documenten en foto's uit India, een lidkaart van TYO (Tamil Youth Organisation), een ticket voor het schip van Jaffna naar Colombo en nieuwsartikels.

3. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op een uitgebreide gemotiveerde wijze tot de conclusie komt dat, gelet op zijn leugenachtige verklaringen en daar verzoeker weigert een correct beeld te geven van wie hij is, waar hij vandaan komt en waar hij de laatste jaren voor zijn asielaanvraag verbleef, zijn beweerde nood aan internationale bescherming niet kan worden ingeschat.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij geen concreet verweer voert tegen de desbetreffende overwegingen aangezien hij zich hoofdzakelijk beperkt tot het volharden in de nieuwe versie van zijn asielmotieven, het minimaliseren en vergoelijken van de gedane vaststellingen en het tegenspreken en bekritisieren van de bevindingen van de commissaris-generaal, waarmee hij echter deze bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

Voorts gaat verzoeker er ten onrechte van uit dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid of het niet-authentiek karakter ervan wordt aangetoond. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en bijgevolg ook de Raad kunnen evenwel ook om andere redenen dan hun (bewezen) valsheid aan de aangebrachte stukken iedere bewijswaarde weigeren, met name wanneer deze onvoldoende garanties op het vlak van authenticiteit bieden. Zo mag, gelet op het gegeven dat verzoeker diende toe te geven dat zijn asielrelaas verzonnen was en de door hem neergelegde documenten vals waren, ook getwijfeld worden aan de authenticiteit van zijn identiteitskaart. Daarenboven kan aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is, zoals blijkt uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Gelet op deze vaststelling en mede gelet op de informatie toegevoegd aan het administratief dossier waaruit onmiskenbaar blijkt dat elk soort document vervalst kan worden gezien de heersende corruptie in Sri Lanka, kan er geen bewijswaarde worden gehecht aan de door verzoeker neergelegde identiteitskaart.

De stelling dat niet onderzocht werd of verzoeker omwille van zijn activiteiten in België gevisieerd kan worden, mist elke ernst en feitelijke grondslag. Zo leest de Raad in de bestreden beslissing het volgende: "Uw verklaringen over uw activiteiten binnen de Tamildiaspora in België komen verder ook zeer weinig overtuigend over waardoor verder afbreuk wordt gedaan aan uw algemene geloofwaardigheid. Zo verklaarde u voor het CGVS dd. 6 oktober 2015 dat u sinds 2012 lid zou zijn van het TYO (Tamil Youth Organisation). U zou enkel van deze organisatie lid zijn (gehoorverslag CGVS p. 6). U legde zelfs een lidkaart voor. U gewezen op de partijbrief die u voorlegt en die uitgaat van het TCO (Tamil Culturele Organisatie) verklaarde eerst dat het TYO geen eigen brievenhoofd heeft en daarom brieven gebruikt van het TCO. Dat deze bewering onaanvaardbaar is, blijkt uit de inhoud van uw brief die duidelijk aangeeft dat u lid bent van TCO en niet van TYO. Hierop gewezen verklaarde u dan maar dat u eerder al lid was van TCO en dat u later overging naar het TYO. Opnieuw was dit gezien u duidelijke eerdere verklaringen slecht van één organisatie lid te zijn geweest, een ongeloofwaardige bewering. Nu beweerde u plots eigenlijk in 2012 van TCO lid geworden te zijn en in 2013 van TYO, een uitspraak die volledig in gaat tegen uw eerdere beweringen. Bovendien verklaarde u foutief dat de afkorting TCO voor Tamil coördinerend Comité zou staan. U gevraagd achter het verschil tussen beide organisaties, diende het antwoord schuldig te blijven. U kon enkel zeggen dat TYO voor jongeren was en hoewel het TCO beweert dat u een lid bent, kunt u nauwelijks zeggen waar deze organisatie voor zou staan (gehoorverslag CGVS p. 7). Bovendien verklaarde u bij uw tweede asielaanvraag in september 2013 voor het CGVS nog duidelijk nooit lid geweest te zijn van enige Tamilorganisatie in België of het buitenland, dit terwijl u volgens uw brief reeds sinds maart 2012, dus lang voor uw gehoor voor het CGVS lid zou zijn van TCO (gehoorverslag CGVS 12/09/2013 p.6).

Uw verklaring hiervoor dat u bij uw tweede asielaanvraag nog geen brief had van uw organisatie en dus maar loog over uw betrokkenheid raakt kant noch wal en wijst er wederom op dat er maar weinig vertrouwen gehecht kan worden aan uw verklaringen. Hoewel u verschillende foto's en andere zaken neerlegt die wijzen op uw aanwezigheid op activiteiten georganiseerd door de Tamildiaspora, kan getwijfeld worden aan uw oprechte betrokkenheid bij deze activiteiten. De foto's komen vaak geposeerd over of u bent onherkenbaar en u gaf aan in geen enkel door u neergelegd artikel bij naam vermeld te worden. Bovenstaande vaststellingen doen afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid en doen verder twijfelen aan uw beweerde Srilankaanse nationaliteit. In elk geval kunt u niet aannemelijk maken dat deze activiteiten mogelijks repercussies voor u zouden hebben daar uw bewering een Srilankaan te zijn al niet echt overtuigend meer is."

4. Met betrekking tot verzoekers voorgehouden afkomst uit Sri Lanka en de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, benadrukt de Raad nogmaals dat een kandidaat-vluchteling de verplichting heeft om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem/haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. Uit het administratief dossier en de bestreden beslissing is echter gebleken dat verzoeker niet de waarheid vertelt over zijn werkelijke verblijfplaats(en) in weerwil van de plicht tot medewerking die op hem rust. Verzoeker draagt zelf de volledige verantwoordelijkheid voor het bewust afleggen van valse verklaringen tijdens het gehoor.

Door zijn gebrekkige medewerking op dit punt, verkeert zowel de commissaris-generaal als de Raad in het ongewisse over waar verzoeker voor zijn aankomst in België in Sri Lanka of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen hij zijn werkelijk land van herkomst verliet. Het belang van de juiste toedracht over deze periode kan niet genoeg benadrukt worden. Het betreft immers de plaats en de tijd waar verzoeker de bron van zijn vrees situeert. Het is eveneens van essentieel belang voor het onderzoek van de subsidiaire bescherming. Het betreft immers de werkelijke streek van herkomst in functie waarvan het risico op ernstige schade wegens willekeurig geweld zal onderzocht worden. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van het relaas raakt, te verzwijgen maakt verzoeker bijgevolg zelf het onderzoek onmogelijk naar een eventuele gegronde vrees voor vervolging die hij mogelijk koestert, of een reëel risico op ernstige schade die hij mogelijk zou lopen. Verzoekers verwijzing in deze naar de algemene veiligheidstoestand in Sri Lanka, is niet dienstig vermits hij zijn werkelijke verblijfplaats(en) niet aantoonst. Doordat verzoeker geen reëel zicht biedt op zijn verblijfssituatie en de eventuele problemen die daaruit voortvloeien, verhindert hij de asielinstanties zich een juist beeld te vormen over zijn werkelijke nood aan internationale bescherming.

5. In zoverre verzoeker artikel 3 van het EVRM geschonden acht, wijst de Raad erop dat artikel 3 EVRM vereist dat verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel.

6. Voorgaande vaststellingen volstaan om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

7. Bijgevolg lijkt verzoeker niet aan te tonen dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking

overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 2 juni 2016, beperkt verzoekende partij zich tot een loutere verwijzing naar het verzoekschrift. Daar verzoekende partij ter terechtzitting van 15 juli 2016 slechts stelt te verwijzen naar het verzoekschrift, zonder dat zij daadwerkelijk haar opmerkingen aangaande de in de beschikking van 2 juni 2016 opgenomen grond formuleert, dient erop gewezen, dat zij hierbij dan ook in het geheel niet ingaat op voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Derhalve dient te worden aangenomen dat zij deze grond tot verwerping niet betwist.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg toont verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar haar land van herkomst.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig juli tweeduizend zestien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

M.-C. GOETHALS